

“Είμαι ερωτευμένος με την Ελλάδα”

Αποκλειστική συνέντευξη του Μσιβλάβ Ροστρόπόβιτς στην "Ελληνική Διασπορά"

Ο Μσιβλάβ Ροστρόπόβιτς θεωρείται μία από τις μεγαλύτερες μουσικές ιδιοφυίες της εποχής μας. Ως διευθυντής ορχήστρας έχει πίσω του μία καριέρα τριανταέξι χρόνων που ξεκίνησε το 1961 στη Σοβιετική Ένωση και από το 1975 συνεχίστηκε κυρίως στις ΗΠΑ, όπου κατέφυγε. Ως τσελίστας θεωρείται ένας από τους κορυφαίους βιρτουόζους στον κόσμο και αρκετοί από τους κορυφαίους συνθέτες της εποχής μας έχουν γράψει έργα ειδικά γι αυτόν. Ο Ροστρόπόβιτς έχει αποσπάσει αναρίθμητες τιμητικές διακρίσεις, περισσότερους από 30 επίτιμους τίτλους και τιμήθηκε μεταξύ των άλλων με τα βραβεία Γκράμμι και Grand Prix Du Disque καθώς και με άλλες 60 κορυφαίες διακρίσεις. Έχει αφιερώσει πολλές παραστάσεις του για την υποστήριξη ανθρωπιστικών σκοπών σε όλο τον κόσμο, ανάμεσα στις οποίες οι πιο πρόσφατες είναι οι πέντε παραστάσεις στην Ευρώπη για την ανακούφιση των Αρμενίων σεισμοπαθών. Ως αναγνώριση των υπηρεσιών του στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του απονεμήθηκε το 1974 το ετήσιο βραβείο της Διεθνούς Οργάνωσης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και το 1985 το βραβείο Αλμπερτ Σβάιτσερ.

Αποθεώθηκε, όπως αναμενόταν άλλωστε, στις δύο παραστάσεις που έδωσε στο Θέατρο Δάσους Θεσσαλονίκης, διευθύνοντας την Φιλαρμονική Ορχήστρα των Εθνών και το Εθνικό Μπαλέτο Λιθουανίας, ο Μοτσιαλάβ Ροστρόπόβιτς.

Ο κορυφαίος βιρτουόζος τσελίστας, σε αποκλειστική συνέντευξη που παραχώρησε στην “Ελληνική Διασπορά”, αφού εξέφρασε τη μεγάλη χαρά που βρίσκεται στην “αγαπημένη του”, όπως χαρακτήρισε την Ελλάδα, χώρα, τόνισε ότι στην Θεσσαλονίκη, ήρθε για τρίτη φορά, δεύτερη όμως φορά για να δώσει συναυλία. Την πρώτη φορά επισκέφθηκε το Άγιο Όρος και τη Βεργίνα, όπου όπως επισήμανε “προσκύνησα τα μέρη του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του δικού μας Αλέξανδρου, του Έλληνα”.

Ερωτηθείς αν είναι φιλέλληνας, απάντησε : “Όλοι οι άνθρωποι της Τέχνης έχουμε την αίσθηση ότι προερχόμαστε από την Ελλάδα, από τον Ελληνισμό, για αυτό και εγώ είμαι φιλέλληνας”.

Πριν από πολλά χρόνια, τις πρώτες του διακοπές στη ζωή του, μετά από τριάντα χρόνια εργασίας, τις έκανε στην αγαπημένη του χώρα, την Ελλάδα, και συγκεκριμένα στην Κρήτη. “Από τότε έχω ερωτευτεί τη χώρα αυτή, που κράτησε το αυθεντικό αρχαίο ελληνικό πνεύμα μέχρι σήμερα”, είπε.

Η Μελίνα Μερκούρη ήταν η αγαπημένη του φίλη. “Η Μελίτσα μου, λέει, μου έδινε μεγάλη χαρά όταν βλεπόμασταν”.

“Την πρώτη μου συναυλία στο εξωτερικό, το 1956, την πραγματοποίησα με το μεγάλο Έλληνα μουσικό, Δημήτρη Μητρόπουλο, για τον οποίο μου μιλούσε ακόμα και ο Προκόπιεφ “.

Ο κ. Ροστρόπόβιτς έκανε ιδιαίτερη μείνεια στους Έλληνες καλλιτέχνες και

την επιρροή και συμβολή τους στον παγκόσμιο σύγχρονο πολιτισμό. Όταν έμαθε ότι ο Οδυσσεάς Δημητριάδης ζει πλέον στην Αθήνα δεν έκρυψε τη χαρά του εκφράζοντας μάλιστα την επιθυμία να τον δει.

Ο διάσημος Ρώσος μάεστρος, το 1975, όταν έδωσε συναυλία στην Αθήνα

τεύει, λέει: “Έχει κάτι μοναδικό, προσωπικό, εκφράζει την αγάπη προς τον κόσμο. Όταν βρίσκομαι στην Ελλάδα απολαμβάνω την ελληνική μουσική στις ταβέρνες”.

Ειδική αναφορά έκανε ο κ. Ροστρόπόβιτς στην Ορθοδοξία: “Η θρησκεία ενώνει τους λαούς μας. Πιστεύω στο Θεό,

για την Κύπρο, βραβεύτηκε από τον τότε Πρωθυπουργό, Κ. Καραμανλή με το παράσημο “Φοίνιξ”, που για τον Μοτσιαλάβ Ροστρόπόβιτς σημαίνει, όπως σημειώνει, “πάρα πολλά”.

Επίσης θυμάται και κάνει αναφορά και στο κομπολόι που του χάρισε ένας ταξιτζής στην Αθήνα. “Το φυλάγω μαζί με τα 90 παράσημά μου από όλες τις χώρες του κόσμου. Αυτό το κομπολόι για μένα είναι ένα σύμβολο της αγάπης ενός απλού ανθρώπου που με αναγνώρισε, και η χειρονομία του αυτή μου προξένησε μεγάλη εντύπωση και έκπληξη. Δεν μπορούσε να συνεννοηθεί μαζί μου στα ρώσικα ή ελληνικά και έκανε την κίνηση του βιολοντσέλιστα, δείχνοντας μ’ αυτό ότι με ξέρει, και εγώ τον “διόρθωσα”, απαντώντας με την κίνηση του τσελίστα”, υπογραμμίζει.

Η λαϊκή ελληνική μουσική τον γοη-

και ξέρω ότι ο Θεός θα μας σώσει”.

Με την ευκαιρία των 70 χρόνων ζωής του, που συμπλήρωσε στις 20 Μαΐου, ο Μοτσιαλάβ Ροστρόπόβιτς, τιμήθηκε πρώτα στο Παρίσι, όπου ζει, στο Μπακού (Αζερμπαϊτζάν), όπου γεννήθηκε, και στην Μόσχα, όπου εργάστηκε και αναγκάστηκε να φύγει όταν του στέρησαν την σοβιετική υπηκοότητα, για τις θέσεις του υπέρ της ελευθερίας του λόγου και τον δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων.

Το όνομά του Ροστρόπόβιτς “Μοτσιαλάβ” του ταιριάζει απόλυτα, όπως λέει, επειδή είναι το όνομα που έδωσαν στο Ρώσο τσάρο, και σημαίνει “θα εκδικηθώ τους εχθρούς μου με την δόξα μου”.

Αξιοσημείωτο είναι ότι όταν τον ρώτησε ο Σοστακόβιτς, τι θα κάνει, αν όταν παίζει, του πετάξουν πέτρες, απάντησε: “Θα παίξω ώσπου να χαλάσει το τσέλο μου”.